

DOODGEWOON

Carla Scheepstra

DOODGEWOON

Carla Scheepstra

2^e druk september 2019

1^e druk september 2018

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Carla Scheepstra en Jen Minkman

ISBN 978-94-92115-69-0

NUR 285

©2019 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

HOOFDSTUK 1

‘Komt de bloem tot leven, dan hebben wij een grafmeester gevonden. Bloeit de bloem, dan heeft de grafmeester ook voor ons gekozen. Sterft de bloem... dan is de grafmeester weg...’ zuchtte Ramon en hij aaide voorzichtig een glazen bol waar een verdorde roos in stond.

Er was geen grafmeester meer en dat deed pijn.

Om de glazen bol zweefden kleine en grote energieën, de zielen.

Ramon stond voor de bol en keek er triest naar. Wat zou hij graag een grafmeester hebben. Iemand die hen begreep en die voor hem door het vuur ging.

Hij liet de roos alleen en zag zijn reflectie in de spiegel. Witte ogen, grauwe huid, zwarte haren met een witte pluk. Het kon hem weinig schelen hoe hij eruit zag, hij was het gewend. Hij liep bij de spiegel vandaan en stootte met zijn voet tegen een oud boek. Met een opgetrokken wenkbrauw keek hij ernaar en raapte het op.

Hij keek om zich heen en zag de prachtige oude boekenkasten tegen de muur staan. Terwijl hij het boek terugzette, zag hij dat er meer boeken misten.

‘Niet weer.’ Hij rolde opvallend met zijn ogen en keek over zijn schouder. De vloer lag bezaaid met boeken die in de kast hoorden. Hij raapte een voor een de boeken op en legde ze op verschillende stapels. Er was veel werk te doen.

‘Is opruimen zo moeilijk?’ vroeg hij zich af. Hij pakte een stapel boeken en zette deze op alfabetische volgorde terug. Bedroefd keek Ramon over zijn schouder naar de roos en zag hoe een blaadje van de bloem afviel. Hij liep ernaartoe en zag de reflectie van zijn spierwitte haren in de bol.

De levensbloem, een machtig en belangrijk voorwerp. Het mocht nooit kapot gaan. Dan stierven de opgestanen opnieuw.

Mensen noemden wandelende lijken zombies, maar de heinen noemden hen opgestanen. Opgestanen zagen er niet uit als zombies, ze zagen eruit alsof ze pas gestorven waren.

Ramon liep terug naar de boekenkast en zette zorgvuldig een stapel boeken terug. Hij wuifde geërgerd een zieltje weg, dat volgde hem al een poosje. Ramon kon niet met de zielen praten, alleen een hein der zielen kon er contact mee maken. Het zieltje verliet Ramon en ging terug naar de levensbloem.

Ramon hoorde de deur opengaan en draaide zich om. Hij kende de hein die binnenkwam goed, het was Alan. Alan zag er uit als een geraamte en droeg een zwart gewaad. In zijn hand had hij een scherpe zeis en een ketting lag opvallend op zijn borst.

Deze ketting vertelde dat Alan een grafmeester was van een andere begraafplaats of kerkhof.

Ramon voelde zich op zijn gemak als er een hein in de buurt was, in tegenstelling tot de mens, die zou bang worden.

‘Komen we altijd binnen zonder te kloppen?’

Alan grinnikte en liep naar de levensbloem. ‘Je kent me toch? Ik kom als de dief in de nacht.’

Ramon fronste en vroeg vervolgens wat Alan kwam doen.

Alan haalde een brief tevoorschijn en gaf deze aan Ramon. Alans blik voorspelde niet veel goeds.

‘Ga ik dit leuk vinden?’ vroeg Ramon voorzichtig, waarop Alan zijn hoofd schudde.

‘Ik kan de tijd niet meer rekken, Ramon,’ zuchtte hij. ‘Je moet een grafmeester vinden, want anders wordt de begraafplaats in slaap gebracht.’

Ramon slikte. ‘Alsjeblieft Alan, rek de tijd. Ik doe alles!’

Alan schudde zijn hoofd en bleef bij de beslissing die was gemaakt. Wanhopig bekeek Ramon de brief en las dat hij nog enkele weken had. Dat was niet genoeg om de perfecte grafmeester te vinden!

‘Mijn zoon Tobias zou een goede grafmeester zijn,’ operde Alan.

‘In welke fantasiewereld leef jij? Tobias is tof, maar we hebben geen klik.’

Alan stelde zijn neefje Ivan voor, ook dat zag Ramon niet zitten.

‘Begrijp me niet verkeerd, Alan. Het zijn leuke jongens, alleen wij hebben geen klik met hen en zij niet met ons.’

‘Het is jouw feestje, Ramon. Succes met je zoektocht.’

Ramon wendde zijn hoofd af en staaarde naar de levensbloem.

‘Tot bij de bevriezing van de bloem,’ sprak Alan bondig en verliet de bibliotheek.

Ramon schrok. De bevriezing betekende dat de zoektocht naar een nieuwe grafmeester had gefaald. Als de bloem bevroor, raakten de opgestanen in een diepe slaap. Ze ontwaakten opnieuw als de geschikte grafmeester op de begraafplaats kwam. Dat kon jaren duren!

Nervus keek Ramon naar de levensbloem en zag een rozenblaadje vallen. Niet motiverend!

Hij moest zijn hoofd leegmaken, voordat hij iets deed waar hij spijt van kreeg. Hij liet zijn werk voor wat het was en verliet de bibliotheek.

Ramon kwam onder zijn grafsteen vandaan. Hij voelde af en toe de regendruppels op zijn wang vallen, al had hij daar weinig last van. Hij kon uren luisteren naar de regen, het klonk zo mooi op de bladeren, grond en de graven.

Hij keek naar het graf van zijn buurman, zou hij thuis zijn? Ramon wilde aankloppen, maar beseftte dat hij alleen wilde zijn. Hij keek de begraafplaats over en zag dat er niemand was, waarschijnlijk door het weer.

Gelukkig, dacht Ramon en hij klom zijn graf uit. Muisstil keek hij om zich heen, om er zeker van te zijn dat er echt niemand was. Zijn oog viel op het waarschuwingbordje van zijn buurman en hij grinnikte zacht.

Hij begaf zich naar de nieuwe poort van de begraafplaats en pakte de spijlen van het hek beet. Verderop stond het uitvaartcentrum, of zoals Ramon het noemde: het partycentrum.

Ramon wist dat Alan daar als mens werkte en kreeg sterk het gevoel dat hij daar nu was. Het liefst ging Ramon naar Alan om een hartig woordje met hem spreken.

Er parkeerde een vreemde auto bij het gebouw. Een jonge vrouw stapte uit en liep naar binnen. Ze was slank en had gekrulde blonde haren tot haar schouders. Ramon herkende haar ergens van.

Nieuwsgierig keek hij naar de auto en zag twee jongens achterin zitten. Ze leken sprekend op elkaar, misschien waren ze een tweeling. Eén van de jongens keek zijn kant op. Ramon sprong net op tijd weg.

HOOFDSTUK 2

‘Zag jij hem ook?’ vroeg Destiel aan Domien, terwijl hij wees naar de poort.

Nieuwsgierig keek Domien langs Destiel en zag niets. ‘Wat heb jij stiekem gesnoeven?’

Destiel rolde met zijn ogen en keek weer naar de poort.

Domien wilde er geen energie aan verspillen en keek via zijn raam naar buiten. Hij wilde zijn moeder goed in de gaten houden.

‘Ik maak me meer zorgen om die vent,’ sprak hij nors en wees naar de vreemde man. De man had zijn half lange bruine haren opgebonden tot een staart en droeg een net zwart pak. Opvallend waren zijn donkere lieve ogen en zijn sportieve postuur.

‘Zie je niet dat hij mama probeert te versieren?’

Destiel keek langs zijn broer naar zijn moeder en zag dat ze stond te babbelen met de man. Ze leken het leuk te hebben.

‘Wie is dat?’ vroeg hij, waarop Domien zijn schouders ophaalde.

‘Hoe moet ik dat weten?’ Destiel merkte dat Domien zich er druk om maakte

‘Ze kletsen gewoon,’ zei hij geruststellend.

Domien zocht er meer achter.

‘Zie je hem niet kijken? Straks wordt dat onze stiefpa, dan piep jij wel anders!’

Destiel zag het niet zo somber in als Domien.

‘Misschien is het haar baas, je weet het niet,’ kalmeerde hij Domien. ‘Ze heeft eindelijk werk. Gun het haar.’

Destiel verlegde zijn blik naar de begraafplaats, misschien liep die vreemde man er weer.

‘Waarom moesten wij mee naar deze dooie bedoening?’ vroeg Domien bokkig.

‘Omdat mama anders heen en weer moest rijden om ons thuis af te zetten.’ Het interesseerde Destiel niet dat ze bij een uitvaartcentrum stonden.

In de binnenspiegel ving hij een glimp op van zijn verwarde haren. Hij deed zijn gordel los, leunde voorover naar de spiegel en deed gauw zijn blonde lokken netjes. Hij had één kant langer dan de andere kant en ijdel als hij was, moest het altijd netjes zitten.

‘Heb jij een kam bij je?’

‘Je bent toch geen meisje, ijdeltuit!’

Ondanks dat ze hetzelfde kapsel en dezelfde ogen hadden, was Domien niet zo ijdel als Destiel.

Destiel zuchtte. ‘Aan jou heb ik niks.’

Hij probeerde zijn haren in model te krijgen, want hij moest straks naar stage.

‘Ze komt terug!’ zei Domien opgelucht en hield zijn moeder nauwlettend in de gaten.

‘Huilbaby,’ merkte Destiel kalmpjes op, terwijl hij zichzelf een nacontrole gaf.

Domien gaf zijn broer een duw, waardoor hij voorover viel tussen de stoelen.

‘Er is iets met die kerel!’ mopperde Domien.

Destiel krabbelde overeind en keek Domien kalm aan.

‘Ja, hij gaat over lijken. Eng hoor!’

Domien voelde zich niet begrepen en slaakte een diepe zucht.

Ilse stapte in de auto en duwde Destiel weer terug op zijn plaats.

'Mam!' momperde Destiel. Zijn haren stonden alle kanten op.

Achter hem grinnikte zijn broer.

'Je haren zitten netjes, prinses,' plaagde Ilse.

Domien kon zich niet langer inhouden en barstte in lachen uit.

'We kunnen verder,' zei Ilse tevreden.

Destiel keek opnieuw in de spiegel en zag zijn mislukte kapsel, het was net een marmot.

'Chagrijnig?' De opmerking leverde Domien een duw op.

'Jongens, gedraag jullie!'

Domien en Destiel grinnikten en deden onschuldig.

'Mam, wie is die enge vent?' wilde Domien weten.

'Die enge vent heet Alan. Hij is mijn baas.'

Destiel keek Domien aan met zijn ik-zei-het-je-toch blik en grinnikte.

'Verder niets?' vroeg Domien verder.

Ilse deed wat geheimzinnig, ze wist hoe de jongens konden reageren.

'Je hebt iets met hem hè?'

Ilse rolde met haar ogen en verzekerde hem dat er niets was. Domien geloofde haar niet.

'Moet ik een contract ondertekenen en plechtig zweren dat ik niets met hem heb?' vroeg ze.

'Als het even kan!'

Destiel vond dat Domien overdreef. Domien snapte Destiel niet, hij zou het met hem eens moeten zijn!

‘Destiel, ze is al zeventien jaar bij ons in dienst!’ probeerde hij hem uit te leggen. ‘Ze moet weten dat ze niet zomaar kan aanpappen met een vreemde kerel, die overigens ook een begrafenisondernemer is!’

Ilse was niet onder de indruk en keek via de spiegel naar Domien. ‘Alan jagen jullie niet zomaar weg, schatjes.’

Als door de bliksem getroffen keek Domien naar Ilse. Was dit de bevestiging dat er iets was?

Hij wilde een klaagzang geven, maar kreeg in de gaten dat zowel zijn broer als zijn moeder hem negeerde.

Destiel keek naar de poort van de begraafplaats en zag de vreemde man van net weer staan. Per toeval maakte hij oogcontact met de man, voordat die verdween.

‘Mam, wie is die vreemde man op de begraafplaats?’ vroeg Destiel en hij beschreef de man.

‘Oh, daar heb je hem met zijn zombie!’ hapte Domien nijdig. ‘Maak je zorgen om mama’s nieuwe vriend!’

Ilse vond welletjes. ‘Dat is de begraafplaatsbeheerder,’ zei ze kortaf.

‘Waar ben je bang voor, Domien?’ vroeg Destiel serieus. ‘Dat Alan één of andere griezel is?’ Hij maakte griezelige bewegingen naar Domien.

Domien gruwelde van zombies en griezels, terwijl Destiel ze geweldig vond. Thuis had Destiel een grote verzameling van zijn favoriete griezels; de zombies. Destiel kon uren naar zombiefilms kijken, terwijl Domien ervan walgde. Ze waren een tweeling en hun uiterlijk was hetzelfde, maar hun gedrag en hobby’s waren anders.

‘Rot op met je zombies,’ mopperde Domien.

Ilse genoot van de discussie die de tweeling voerde.

‘Zet hem af bij die dansschool!’ zeurde Domien verder.

‘Dan ben ik van dat gezeik af!’

Genietend keek Destiel naar het kippenvel dat op Domiens huid verscheen door zijn angst voor zombies.

Onderweg naar de dansschool zagen de heren een onzeker meisje fietsen. Ze durfde niet om zich heen te kijken en haar gezichtsuitdrukking leek erg somber. Ze had knalrode haren en droeg een schattig jurkje.

‘Jeetje zeg, zoiets droeg je in de jaren vijftig!’ oordeelde Domien fel, terwijl Destiel er anders over dacht.

‘Ik vind het haar mooi staan.’

De jongens hielden het meisje nauwlettend in de gaten en ieder had zijn eigen mening over haar.

‘Jongens!’ mopperde Ilse. ‘Jullie doen alsof jullie nooit een meisje zien!’

‘Helemaal niet!’ protesteerde Domien en zag hoe Destiel naar het meisje keek.

Domien grinnikte en maakte een nare opmerking.

Destiel hoorde hem niet, hij leek in een andere wereld te zitten.

Om toch aandacht van hem te krijgen, duwde Domien zachtjes tegen Destiels schouder. Geërgerd keek Destiel naar Domien.

‘Je kwijlt,’ zei Domien.

Destiel voelde aan zijn lippen en voelde dat ze droog waren.

‘Ze is een mooie meid,’ zei hij eerlijk.

‘En een weirdo,’ voegde Domien eraan toe.

Destiel had geen zin in een discussie, want hij wist dat hij geen gelijk zou krijgen. Niet lang daarna stopte Ilse bij de dansschool.

‘Tot zo, lieverd.’ Ilse gaf Destiel een kus. ‘Wij gaan een tweede poging doen om boodschappen te halen.’

Ontdaan keek Domien naar zijn moeder. 'Alsjeblieft, mag ik naar huis?!' smeekte hij.

Ilse schudde haar hoofd.

Destiel grinnikte en zwaaide ze uit voordat hij naar binnen ging. Hij werd opgewacht door zijn coach Miranda. Ze was een dunne vrouw met donkere gekrulde haren, haar make-up was nogal... opvallend.

'Daar is mijn ster!' zei ze enthousiast en nam hem in haar armen.

Destiel vond het gênant als hij zo door haar werd begroet en dat wist ze. Hij had al jarenlang les van Miranda en was haar gaan zien als zijn tweede moeder. Sinds kort liep hij bij haar stage voor zijn opleiding.

'Super dat je er bent!' zei ze enthousiast. 'Er komt een nieuwe leerling en ze is bedreven in ballet. Jij lijkt mij de perfecte danspartner voor haar!'

Destiel glimlachte en vond het fijn dat hij Miranda kon helpen, daarnaast was hij erg nieuwsgierig naar de nieuwe leerling.

Hij kleedde zich snel om en toen hij terugkwam, zag hij het meisje staan. Het was dat meisje van daarnet. Destiel vond haar nog mooier van dichtbij en voelde zijn hart een sprongetje maken. Haar rode golvende haren waren samengebonden in een staart. Ze keek hem onzeker aan en glimlachte lief. Voorzichtig stapte hij op haar af en stelde zich voor. Het meisje gaf een slap handje terug.

'Isabel,' zei ze zacht.

'Ik heb je niet eerder gezien. Kom je uit de buurt?'

Ze knikte en wendde haar gezicht van Destiel af.

'Zullen we beginnen?'

Destiel knikte en nam haar mee naar de danszaal.

Tijdens het trainen ondernam Destiel verschillende pogingen om met Isabel te kletsen. Dat was lastiger dan hij had verwacht. Haar zwijgen maakte haar mysterieus. Hij vroeg zich af of ze altijd zo was.

‘Ik heb zelden zo’n goede danspartner gehad. Veel jongens voelen zich te stoer voor ballet.’

Destiel grinnikte, omdat hij er ook zo over dacht. Hij wilde haar niet kwetsen en zei er niets over.

‘Ik volg les in verschillende dansstijlen,’ zei hij. ‘En jij?’
‘Alleen ballet.’

Jammer, dacht Destiel en hij zag hoe sierlijk Isabel de danspassen uitvoerde.

‘Ik kan je niet overtuigen om iets anders te doen?’ plaagde hij.

Isabel giechelde en schudde haar hoofd. Ze ging dicht voor hem staan met haar rug naar hem toe. Destiel keek in de spiegel en zag hen beide staan. Hij voelde zich steeds meer aangetrokken tot het meisje. Het heerlijke gevoel van verliefdheid trad binnen. Het voelde goed.

‘Ik moet gaan,’ zei ze. ‘Tot de volgende keer.’

Met een lach van oor tot oor ging Destiel naar de kleedkamer. Hij deed zijn shirt uit en zag Miranda in de deuropening staan.

‘Zou je vaker met haar willen oefenen?’ vroeg ze nieuwsgierig.

Destiel knikte, maar vertelde daarbij wel dat hij zich niet alleen wilde richten op ballet.

‘Ik ben geen prima ballerina, snap je?’

Miranda glimlachte vriendelijk. ‘Dat komt goed, Destiel,’ verzekerde ze hem.

Destiel geloofde haar. Ineens voelde hij iets steken in zijn rug en krabbelde even, terwijl hij bedenkelijk naar Miranda keek.

‘Alweer jeuk?’ vroeg Miranda bezorgd. ‘Laat mij eens kijken.’

Destiel deed gauw zijn shirt aan, zodat Miranda niet kon zien wat er aan de hand was.

‘Ik dans graag opnieuw met Isabel, ze is leuk,’ zei hij vlug om Miranda op een ander spoor te zetten.

Miranda glimlachte en vertelde dat ze Isabel een aparte vond. Destiel trok zich er niets van aan wat de anderen over Isabel zeiden. Hij wilde haar beter leren kennen.

Hij pakte zijn spullen. ‘Ik zie je morgen,’ zei hij.

Miranda knikte en gaf Destiel een vriendelijk schouderklopje. ‘Tot morgen.’

Destiel verliet de ruimte, terwijl Miranda achterbleef. Ze ruimde de spullen op en trof een zwarte veer op grond aan. Ze pakte het op en bekeek het uitvoerig.

‘Vreemd,’ zei ze nadenkend en stopte de veer in haar zak.

Destiel wachtte voor de deur op zijn moeder. Isabel had inmiddels haar fiets gepakt en kwam zijn kant op.

‘Hoi,’ zei hij opgewekt, terwijl Isabel hem verbaasd aankeek, ze had hem niet herkend.

Zijn haren zaten keurig en zijn kleding was verwisseld.

‘Ik had je niet gezien,’ zei ze. ‘Tot de volgende keer.’

Destiel hield haar tegen toen ze weg wilde fietsen. In zijn hand had hij een papiertje dat hij aan haar wilde geven. Ze pakte het aan en zag dat zijn nummer erop stond.

‘Voor als je wilt oefenen,’ zei hij charmant.

Ze voelde zich ongemakkelijk en stopte het papiertje weg.

‘Dank je.’

Destiel lachte lief en een auto stopte naast hem. Het raam van de passagierskant ging open. Destiel keek opzij en zag Domien naar hen staren. De glinstering in zijn ogen ver-raadde dat hij een opmerking over Isabel wilde maken. Destiel ging gauw naar de auto en drukte zijn hand op Domiens mond.

‘Bek dicht, of mama moet jou afleggen!’ gromde Destiel. Domien haalde zwaar adem door zijn neus.

‘Zeg, houden we het gezellig?’ vroeg Ilse serieus.

Alsof er niets aan de hand was, keek Destiel over zijn schouder naar Isabel. ‘Tot de volgende keer.’ Hij stapte in de auto.

Isabel zwaaide lief naar Destiel en fietste weg.

Domien keek hem beduusd aan. ‘Flirtte je met dat ding?’ Domiens stem klonk alsof hij hem van een grote misdaad beschuldigde.

Destiel keek naar Isabel en zwaaide terug. Hij keek opzij naar Domien. Zijn vrolijke lach maakte plaats voor een chagrijnige blik. ‘Ze is onzeker en zit niet op te wachten op een wild beest!’ gromde Destiel.

‘Ze is jouw type niet!’ beoordeelde Domien.

‘Wie zegt dat?’

‘Ik!’

Ilse reed met een zucht naar huis en vroeg de jongens te stoppen met kibbelen.